

V jubilejním roce založení Charty 77 jsme si vědomi, že po vzoru našich předchůdců bychom měli obnovit občanskou angažovanost. To předpokládá si uvědomit problémy, které nás ohrožují. Doba se za 40 let změnila natolik, že ohrožena je dnes především demokracie a rozhodování lidu, ale i kulturní a fyzická existence národa. Celá tato situace není náhodná, je výsledkem předcházejícího vývoje v komunistickém a postkomunistickém režimu. Toto prohlášení je směřováno ke všem občanům, politickým stranám a hnutím, ke všem organizacím a veřejným orgánům.

□ A/ Ohrožení samostatné ekonomické a politické existence státu

Náš stát se dostal do situace vykořisťované kolonie. Chybí nám velké ve světě známé podniky prodávající svoje zboží přímo zákazníkům. Stali jsme se montovnou a dodavatelem laciných dílů pro západní průmysl. Není žádná naše větší banka, není žádný významný obchodní řetězec v rukou našich majitelů. Platy jsou v průměru třetina rakouských. Investoři, obzvláště z asijských zemí, skupují podniky a vyvážejí jejich know-how někdy zároveň s celým zařízením. Většina původního průmyslu zanikla.

Velké peníze jsou běžně ve světě získané především z obchodu se surovinami a s produkty zaostalých států, kde je levná pracovní síla. Tyto peníze jsou obrovské a za ně se snadno cokoliv koupí v ekonomice a zkorumpuje v politice, protože prostředky takto získané jsou větší než prostředky celých států. Tento fenomén je rozhodující a stále více se internacionalizuje. Domácí oligarchové se také snaží o ovládnutí politiky, je lhostejné, zda sami přímo nebo pomocí nastrčených lidí. Ale, jak vidíme v USA, je to mnohdy jediné řešení proti transnacionálnímu ovládnutí státu. Ale ani síla těchto domácích oligarchů obvykle nedostačuje na boj proti transnacionálnímu kapitálu. Nějaké zákony o střetu zájmů jsou relikty minulosti a naivní představy. Nastrčit napohled nezávislého politika oddaného nějaké finanční skupině nebo oligarchovi je přece snadné a je to vlastně totéž, jako když oligarcha je ve vládě sám.

Zájem zahraničních podniků není vždy kompatibilní se zájmem státu a českého národa. Protože jsou vlastníci v jiných státech, nepotřebují se ohlížet na zdejší životní prostředí a potřeby obyvatel. Státní orgány ve snaze udržet zaměstnanost dovolují zahraničním podnikům odvádět nezdaněné zisky do zahraničí. Zahraniční prodejní řetězce kupují zboží od svých dodavatelů v zahraničí, mnohdy podřadné kvality, prodávané zde za vyšší cenu než jinde. Naši dodavatelé do těchto obchodů jsou ždímáni nízkými cenami na úrovni prostého přežití. Kvalitní zemědělské produkty vyvážíme, ale potravinářské výrobky pochybné kvality dovážíme. Pokud se nejedná o okolí měst nebo rekreační oblasti, vesnice se vylidňují od mladých lidí.

Slábne a zaniká střední třída, jednak se stává závislou na velkých podnicích, jednak prodává rodinný majetek do rukou větších podniků, případně ukončuje činnost. Nově vzniklé malé podniky jsou velice závislé na libovůli velkých koncernů.

O úspěšnosti (sledovanosti) díla (informace) rozhodují vlastníci médií nutící, obvykle pomocí autocenzury a politické korektnosti, redakci k následování jejich názorové orientace, mnohdy i k vyložené selekci informací. Nezávislé dílo obvykle podporu nedostane a informace lze podávat

pouze na internetu. Tam ovšem jsou zároveň i dezinformace a vyhledání pravdy stojí obvykle námahu a čas. Přesto je tato situace díky internetu podstatně lepší, než měli naši předchůdci v r. 1977. Nicméně občané, stejně jako tenkrát, převážně věří hlavním médiím a orientují se selektivně a politicky zabarveně alespoň v té části spektra, která přesahuje osobní zkušenost občana.

B/ Ohrožení národní kultury, demokracie a svobody

Neziskovým spolkům se podařilo za pomoci velkých zahraničních peněz vytvořit komplex, v němž v úzké alianci s médii, univerzitami a některými stranickými sekretariáty vytvořily vlivné sítě, jimž podléhají politici, úředníci a pod jejichž tlak se dostávají i soudy. Přitom se dokázaly účinně prezentovat jako šířitelé dobra a ztělesnění občanské společnosti. Šíří většinou neomarxistické myšlenky a prosazují agendu multikulturalismu, genderového feminismu, homosexualismu, humanrightismu apod. Tyto myšlenky mají zhoubný vliv na obyvatelstvo, v dlouhodobém procesu mají za následek odloučení od bytostných zájmů společnosti, rozvrat rodin a nízkou porodnost. Trapná je už diskuse o básničce v čítankách pro děti, kde se kritizuje text: „z holek mají být maminky“. Vládnoucí kosmopolitní garnitura nedovolí, aby holky byly maminkami, to by byl genderový stereotyp, holky musí být singl ženy bez dětí, aby byla dodržena ideologie vedoucí k genderové smrti společnosti.

Individuální altruismus bez rozdílu je obvykle zástěrkou činnosti těchto neziskových spolků. Multikulturalismus ve své praxi vede k islamizaci Evropy. To samozřejmě není bez následků na politickou scénu, kde se výrazně liší politici zvolení (zvláště v přímé volbě) demokraticky bez zahraničních vlivů, a skupina zahraniční ideály a zájmy hlásající. Tzv. rozdělení národa je právě způsobeno závislostí na finančních zdrojích a od nich odvozených aktivit. Přitom shora uvedené ideologie většinou nelze nazvat jinak než zákeřná akce k rozvratu a vymření společnosti. Všimněme si, kdo platí aktivisty těchto ideologií a odkud jsou řízeny.

Orgány EU nejsou demokraticky zvolené a přitom mají stále větší vliv na vnitrostátní poměry omezováním vlivu zvolených orgánů. Demokracie je vždy zcela závislá na odděleném kolektivu, který o sobě rozhoduje. Demokracie tedy může být jen v relativně uzavřeném státě bez vnějšího zasahování. Ve sjednocené EU demokracie být nemůže, vládly by velké národy nad malými. Otevřenost bez hranic států vede k diktatuře zcela přirozeně a automaticky, protože není jiné řešení. Otevřenost dovolí vnějším silám silně zasahovat dovnitř států, státy ztratí schopnost o sobě rozhodovat a zaniknou. To je viditelné už dnes, lidé mohou volit libovolnou vládu, ale vidíme, že už omezeně vládne. Záminkou k zasahování dovnitř států je mimo jiné obhajoba lidských práv. Aby byla dostatečně zdůvodněná, musí být vytvořeny menšiny, jejichž „práva“ bude vnější síla chránit. Zmizí-li identita s národem je možno vytvořit uměle jakoukoliv menšinu z homosexuálů, invalidů, žen, rasově odlišných lidí apod. a přesvědčit ji, že je utlačovaná. Dále je možno vytvořit menšiny migrací. K tomu všemu situace směřuje a reakce vedoucí k osamostatnění dosud ještě demokratických národů, Poláků, Maďarů a Britů to dokazuje. Dnes je metodou k vytvoření multikulturní společnosti především přijímání uprchlíků z blízkého východu nebo z Afriky.

Člověk dnes vychovávaný v hodnotách evropského neomarxismu a individualismu neuznává

přesahující hodnoty a jeho cílem je jen on sám. Takto odloučený člověk přirozeně směřuje ke kosmopolitismu a nevdá mu zrazovat zájmy kolektivu, který jej zplodil a vychoval, a pracovat pro transnacionální moc. Protože dítě je ve světě dost, kosmopolita nebude považovat za nutné zachovat svůj rod. Buď propadá hédonismu a stará se jen o sebe, nebo se z něj stává fanatický zastánce ideologie schopný pro ni obětovat život, protože nemá přirozený cíl (rodinu, domov). Tak vzniká post-pravdivý svět lidí žijících ideologiemi, k čemuž napomáhá práce ve virtuálním a lživém světě reklam, her a vizualizací bez styku s reálnými problémy života, protože žijí bez rodin a přirozené tvořivé práce v realitě. Takovými lidmi se stává stále více hlavně mladých spoluobčanů.

Odloučený individuální člověk je přesně ten, který je materiálně snadno ovladatelný (kromě materiálních, nemá žádné jiné cíle) a proto vládci nového otevřeného světa s ním mohou snadno manipulovat penězi, ale i ideologií, kterou mu předtím naočkovali. Přitom nebudou mít žádnou opozici, protože ta by vyžadovala emotivně vázané kolektivy a materiálně nezávislé lidi, kteří mají za sebou ohrožené domovy se svými blízkými, ale hlavně pravdivý obraz světa v sobě.

Kolektivy národní (státní), třídní a náboženské vždy musely mít pravidla. Otevřený svět je zcela principiálně nemá. Ústupem od kolektivů nastává ústup výchovy v pravidlech, vzniká morální chaos, nikoliv vždy jen vinou špatných lidí, kteří by snad nechtěli pravidla dodržovat, ale prostě proto, že základní pravidla života se vytratila, a lidé nevědí, jak se mají chovat, co je správné, a co nikoliv. Zákony se stanovují podle momentálních zájmů a potřeb, nejsou morální autority a v posledku vládnou soudci, kteří často odsoudí někoho, kdo vůbec neví o tom, že by se provinil, protože se v tom zmatku nevyzná. Tato skutečnost tedy napovídá, že „otevřený svět“ mít pravidla nemůže a vládnou velké peníze. Je omyl, že za to mohou dnešní státy a politici, ti se totiž proti transnacionálním a oligarchickým zájmům postavit mohou jen omezeně.

Demokracie je závislá na nezávislé střední třídě. Jen její příslušníci jsou schopni sdružit prostředky, zakládat spolky a strany, uchovávat demokracii v rámci občanské společnosti a vytvářet materiálně nezištnou angažovanost, která je oceňována občany úctou. Se slábnutím střední třídy a se zvyšujícím se počtem lidí „odloučených“ od národa a obce, ztrácí demokracie svoji základnu. Tím více se dostává k moci oligarchie, která korumpuje politické strany a občanské organizace a vnáší do nich svoje zájmy.

C/ Zanedbání bezpečnosti

Nemáme zásadních námitek proti práci ozbrojených složek našeho státu a záchranných systémů. Nicméně doba se mění a zaměření armády, která se zúčastňuje vojenských akcí ve světě v rámci NATO, je občany chápáno jako zbytečná angažovanost v zájmu někoho jiného. Musíme zajistit především naše území a nejlépe je se poučit u sousedů v Rakousku nebo Švýcarsku. Historické zkušenosti nás učí, že vzdálení spojenci nás stejně nechránili a pochybujeme, že se nyní bude někdo skutečně angažovat ve skutečné válce za stát, o kterém nic neví, pokud to nebude součástí širšího politického zájmu.

Situace ve světě se mění slábnutím moci USA a jeho spojenců a nástupem nových velmocí Ruska, Číny a islámu. Každá z těchto nových sil má svoji strategii. Rusko a Čína se snaží

kolonizovat svět stejnými způsoby, jak to už dávno dělají vyspělé země Západu, tedy investicemi do zaostalých a závislých zemí (tedy i do ČR) a využíváním její levné pracovní síly. Trvalost této kolonizace musí být zajištěna vnitřním systémem těchto zemí, tedy demokratickým a svobodným režimem otevřeným světu, režimem, který umožňuje vládu peněz, a tím i zahraničních oligarchů. Kolonizace novými velmocemi je nežádoucí z politických a mocenských důvodů, nové velmoci by mohly pomocí známých metod získat celé státy na svoji stranu. Proto se vyvíjí nyní v Evropě politika blokády a obchodní války spojené s válkou informační zejména proti Rusku, které je jaksí nejslabší. Nástup nových velmocí bude spojen se střety, doufejme, že jen na ekonomickém poli. Stojíme na prahu multipolárního světa a přechod k němu se musíme snažit zvládnout bez nějaké zbytečné angažovanosti na některé straně, naopak v posílení nezávislosti. Zatím nás vládnoucí mezinárodní oligarchie vede k nepřátelství proti Rusku, což není v našem zájmu směřování k neutralitě. NATO bylo zřízeno jako obranný pakt a mělo by tak zůstat.

Zhroucení mezinárodního měnového systému je nebezpečím, které přichází na základě nestability politické a hospodářské. Pokud se znehodnocují dolary jako řešení problémů USA, a tím se dolary stávají nevhodnými jako rezervní měna, začínají nastupující velmoci uvažovat o vlastní rezervní měně. To je nepříjemné pro USA a ostatní západní banky, protože ztratí přísun peněz z těchto zemí. Je otázka, jaká protiopatření udělají. Zároveň je stále se zvětšující nebezpečí finančního blackoutu (nějakého hackerského útoku velkého rozsahu), protože peníze už dnes nejsou ani papírky, ale pouze záznamy v bankách, které lze snadno vymazat a nelze je dokázat. V nestabilním světě je takový stav velkým nebezpečím.

Čistě konzumní uvažování roztočilo nekonečnou spirálu, protože poptávka po levných produktech vedla k laciné výrobě. Ta je možná jen v zemích s nízkými platy. To vedlo k tomu, že dnes téměř všechno, co nakupujeme z elektroniky, oblečení, hraček a mnohého dalšího sortimentu, pochází z Asie. Tím jsme přišli o pracovní místa, tradici, vědomosti a celá průmyslová odvětví. Zde jsou příčiny nezaměstnanosti a lidé dostávají jakousi náhradní práci ve službách. To nemůže zůstat trvale, stačí přerušení dodávek, válka apod. Zpět se to už nikdy nedostane, nebudou totiž ani lidé, ani investice. Co bude potom, nevíme.

V r. 2015 jsme zažili, a stále v menší míře zažíváme, uprchlickou vlnu z rozvrácených zemí blízkého Východu. Tato vlna byla dána vstřícností některých evropských zemí, a dokonce pozváním. Jakmile se objevil nepropustný plot na makedonské hranici a nemožnost se dostat do Německa, proud uprchlíků se zastavil. Tento proud byl ovšem specifický a řízený, ve skutečnosti jsou ve světě desítky milionů lidí, kteří počítají se vystěhovat do Evropy z důvodů bídy, přelidněnosti a klimatických změn. Je nutno se připravit na tento útok. Technická opatření jsou známá a nakonec, jak výše zmíněno, vyzkoušená. Nebezpečí je v jednání evropských orgánů a celého ideologického aktivismu globalistické vládnoucí garnitury, která nemá připravena morální a legislativní opatření k nepřijímání těchto uprchlíků, a také v jednání organizací a jednotlivců „odloučených“ od zájmů národů a států, kteří mohou v ideologickém nadšení prokazovat nebezpečné jednání vedoucí k otevření hranic přívalu.

Islamizace Evropy vznikla dávno v západní Evropě přijetím muslimských přistěhovalců, kteří se neasimilovali v novém prostředí, ale vytvořili oddělené domovy se svojí vlastní kulturou. Tato skupina neúměrně roste vysokou natalitou a přistěhovalctvím příbuzných, případně dalších běženců, v prostředí vymírajících evropských národů. Dnes je zdrojem a podporovatelem terorismu. Naštěstí u nás takové menšiny nejsou a vytvořit je by bylo nebezpečné chování. Bohužel je zde mezinárodní tlak na vytvoření takové menšiny, podporovaný našimi beznárodně orientovanými lidmi a zřejmě i celou globalistickou klikou. Terorismus je jen viditelným a proto

medializovaným vrcholem ledovce islamizace.

Ohrožení fyzické existence

1/ Nízká porodnost

Od roku 1983 jsou roční počty narozených dětí nižší než potřebné počty pro udržení desetimilionové populace. Např. potřebný počet živě narozených v roce 2015 by měl být 126 tisíc dětí, ale v loňském roce se narodilo jen 109 tisíc. Deficit se postupně kumuluje a v současné době „chybí“ více než 650 tisíc osob do 32 let. Počet žen v reprodukčním věku bude klesat a bez změny trendu se bude situace zhoršovat. Počet obyvatel by klesl pod 8 milionů většinou starých lidí, vznikl by nedostatek pracovníků, který by podniky řešily přistěhovalectvím. Při tak velkém počtu cizinců by vznikly problémy s jejich požadavky a zachování kulturní identity na náš úkor. Pokud by se tak nemělo stát, ženy z nejslabších generací narozených kolem roku 2000 by měly mít v průměru 2,3 dítěte. To se může stát jenom tehdy, když budou rodiny zakládány v mladém věku a dětí bude více.

Bez základní změny vyznávaných hodnot a výrazné pomoci společnosti není možné nepříznivý vývoj změnit. Nebezpečí pro stávající střední generaci vychází ze skutečnosti, že nepřítomnost potomků při zhroucení finančního systému a zdravotnictví, nebo i při poklesu hospodářské aktivity, znemožní se o staré lidi postarat.

2/ Snižování zdravotního stavu, kvality a vitality obyvatelstva

Průměrný věk prvorodiček se zvýšil z 22 let v r. 1990 na 28 let v současnosti. Velká část žen rodí první dítě po svém třicátém roce, kdy se již rychle snižuje plodnost a zdraví dítěte. Roste množství poruch u dětí.

Kvalita populace klesá fyzicky nenamáhavým životem většiny mladých lidí, orientace na trávení volného času s informační technikou bez pohybu.

Kvalita populace klesá sociálními podporami početných rodin vyloučených skupin, které v přídavcích na děti a dalších sociálních platbách vidí příležitost ke své obživě, kterou potom nehledají v pracovním procesu. Z dětí jsou vychováváni zase jen příživníci.

3/ Odchod mladých, vzdělaných a schopných lidí do ciziny

Vzhledem k vysokým platům ve vyspělých zemích a nízkým u nás, při skutečnosti, že

kvalifikované práce jsou u nás vzhledem ke struktuře průmyslu vzácnější, odcházejí mladí lidé, především vysokoškolsky vzdělaní, do zahraničí a obvykle se nevracejí, protože u nás se situace nezlepšuje a jejich přizpůsobivost jiným prostředím je velká už samotnou výchovou ke kosmopolitismu, učení cizích jazyků od dětství a výchovou ve světové kultuře. Nesledování cílů v domově k tomu velmi přispívá.

Závěrem o naději

Signatáři Charty 77 žili nadějí. K této naději měli všechny důvody. Komunistický režim slábl a postupně odcházel. Zásah armád Varšavské smlouvy v r. 1968 byl poledním kopnutím umírající kobyly. Od té doby už museli všichni informovaní lidé vědět, že vývoj jde jinudy, než hlásá komunistická ideologie, která se pomalu uklízí na smetiště dějin. Lidská práva se stávala vítězným dokumentem. Signatáři Charty 77 se stávali součástí sociální evoluce hlavního proudu, součástí avantgardy vítězného pochodu k další etapě historie lidstva.

Současný zhoubný vývoj má předpoklady pohřbit všechny naděje z jakékoliv minulé doby. Vývoj k degradaci lidského rodu, vymírání a dekonstrukce demokracie nemůže být nadějným procesem pro žádnou dobu. Čekat, až umírající kobyla zdechne, nelze. Zanikli bychom zároveň s ní. Je potřeba se tomu postavit včas.

Tak jako v r. 1977 byli lidé, a možná i převážná část obyvatelstva, kteří si mysleli, že Charta je zbytečná, režim neměl pro ně záporné důsledky na jejich život a vidět budoucnost nechtěli, i dnes je jistě hodně lidí, kteří ohrožení vyslovená v tomto prohlášení nevidí nebo vidět nechce. V obou případech je to jen nedostatek angažovanosti pro druhé, pro společnost a její budoucnost. Nenechme se jimi ovlivňovat.

Je zapotřebí zásadní změny ve výchově a smýšlení lidí k emotivnímu vztahu k domovu, k nezištné angažovanosti pro druhé. Je zapotřebí, aby lidé měli svoje cíle v domově, je zapotřebí návratu k domovu, což znamená návratu k rodině, k občanské společnosti, k národu a ke státu. Svobodní lidé jednotní ve své vůli zachovat a rozvíjet domov jistě najdou řešení problémů, které v této Chartě uvádíme.

Chartu 17 můžete podepsat na adrese: https://charta17blog.wordpress.com/